

[Kurt Hansen]

staten optræder både som arbejdsgiver og som den, der svinger kniven.

Ved indgrebet i august over for telegrafisterne har regeringen og folketinget lagt niveauet for indkomstudviklingen, og dermed har de også været med til at provokere den situation, som man står i i dag, nemlig at enhver forhandling slet og ret går i hårdknude.

Der tales meget om lønudjævningspolitikken. Jeg mener, det er rigtigt at føre en solidarisk politik, men uden at jeg føler mig overbevist om – det mener jeg også er nogle af de oplysninger, vi fik i august – at der reelt er ført en form for solidarisk lønpolitik i forbindelse med de relativt højtlønnede i Grønland og GAS-arbejderne. Det er ikke tilfældet. Det, man har forsøgt at gøre, er at sige: nu skal GAS-arbejderne have en lille smule, og så skal de højerelønnede slet ikke have noget som helst. Det er ikke en solidarisk lønpolitik, i hvert fald ikke det, som VS forstår ved en solidarisk lønpolitik. Det er jo sådan, at hele GAS-området ligger på et niveau svarende til ca. 15. kr. i timen, og det er selvfølgelig helt uacceptabelt. Hvis der havde været ført en solidarisk lønpolitik igennem 5–6 år, havde forholdene jo ikke været, som de er i dag.

En anden ting, man kan sige i forbindelse med dette lovforslag, er, at nu forsøger man – man er i hvert fald kommet et skridt nærmere ved dette indgreb – at få viklet såvel de ikke-hjemmeboende som de hjemmeboende grønlandske arbejdere ind i de snærende fagretlige bindinger, som de danske lønarbejdere er underlagt. Dette her er naturligvis et skridt på vejen til at få indført forligsmandslov, arbejdsretslov, hovedaftale og alt muligt andet fagligt juristeri, som de danske arbejdere kæmper for at frigøre sig for.

En anden ting, man kan nævne i den forbindelse, er, at man forsøger at få dette blokadecirkulære til at gælde for Grønland, på trods af at det var ganske klart, da det blev udsendt af justitsministeren, at det bestemt ikke var meningen. Man ser altså et samlet mønster på, hvordan man kører indkomstpolicen fra Danmark, hvordan man via sin kolonialistiske politik skal have den til at virke for Grønland. Man skal have de fagretlige regler til at virke for Grønland, og man skal også have alle de bindinger, der i øvrigt er lagt på de danske arbejdere, overført på

grønlandske forhold. Det er naturligvis ud fra disse generelle og principielle betragtninger, VS må sige, at vi ikke kan støtte det foreliggende forslag.

Ministeren for Grønland (Jørgen Peder Hansen):

Jeg vil gerne takke de ordførere, der har udtrykt tilslutning til det foreliggende lovforslag. Der er næppe nogen af dem, der har været på talerstolen i denne anledning, der er særlig begejstret for, at vi skal gennemføre et sådant lovforslag, men nu står vi altså i denne særlige situation.

Der blev fra forskellige ordføreres side stillet en række spørgsmål til mig; en del af de spørgsmål egner sig efter min opfattelse til besvarelse under det udvalgsarbejde, der skal pågå umiddelbart efter førstebehandlingen her i dag. Vi har noteret os spørgsmålene og vil vende tilbage med besvarelser i udvalget.

En del spørgsmål vil jeg dog godt berøre her. Der blev spurgt fra hr. Søren B. Jørgensens side: Hvad siger egentlig landsrådet? Er der udtrykt nogen opfattelse fra landsrådet? Det er rigtigt, at der ikke i bemærkningerne er optrykt landsrådets holdning til disse ting, men det kommer af, at vi ikke har haft de tekniske muligheder for umiddelbart at komme i kontakt med landsrådets forretningsudvalg, inden vi trykte lovforslaget. Det er imidlertid sket siden, og jeg kan sige, at landsrådets forretningsudvalg – og det vil sige både den del af forretningsudvalget, der repræsenterer siumut, og den del af forretningsudvalget, der repræsenterer atassut, de to store politiske bevægelser i Grønland – over for mig har beklaget, at det skal være nødvendigt at gå lovgivningens vej, men i den foreliggende situation støtter begge partierne, dvs. landsrådets forretningsudvalg, det foreliggende lovforslag.

Jeg har også fra mange kommuner i Grønland ad telegrafisk vej fået henvendelser, som siger noget andet end det, hr. Jørgen Jensen gav udtryk for. Nu har han jo taget patent på at vide alt omkring Grønland. Det glæder naturligvis ministeren for Grønland, at der er en sådan interesse til stede hos hr. Jørgen Jensen, så det skal jeg absolut ikke beklage mig over, men der kan godt være anledning til et par korrektioner i hr. Jørgen